

๑

ต้นกุนชวิต

หลังจากสิ้นฤดูวัสสานฤดูไปแล้ว ลมหนาวประจำหมันต์จึงค่อยๆ โขยชวยเข้ามาแทนที่ สายลมที่เคยฟุ้งไปด้วยกลิ่นของสายฝนถูกแทนที่ด้วยไอหมอกหนาในยามเช้าตรู่ ความเย็นจากยอดดอยสูงแผ่เข้าปกคลุมไปทั่วทุกหัวระแหง ท่ามกลางพื้นที่ราบลุ่มตรงแอ่งกระทะขนาดมหึมา แม้จะไม่ได้หนาวเหน็บจนตัวลั่นแจกเช่นปีก่อนๆ แต่ก็ทำให้ต้องรื้อเอาผ้าตัวบ้วนวมหรือผ้าห่มผืนหนาออกมาซัก มาตาก มาผึ่งแดดผึ่งลมเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับลมหนาวที่จะมาถึงในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

ตลอดถนนลาดยางมะตอยในซอยเล็กหลังตลาด บ้านทุกหลังในละแวกต่างพากันนำผ้าห่ม ผ้านวม แลเสื้อกันหนาวออกตากย้งราวระเบียบใหญ่ เหตุเพราะเสื้อตัวหนาต้องใช้พื้นที่ในการตากมาก บ้านหลายหลังจึงเลือกที่จะพาดตากกับประตู่รั้ว กำแพงรั้ว หรือแม้กระทั่งราวระเบียบบนชั้นสองของบ้าน ลีสันสดีไสของผ้าตัวบ้วนวมจึงกลายเป็นอีกลีสันหนึ่งที่ทำให้หมู่บ้านไกลปืนเที่ยงอย่างบ้านแม่หลวงดูมีชีวิตชีวามากขึ้น ลีแดง ลีส้ม บนผืนผ้านวมไหลอนตัดกับสีเขียวสดของแมกไม้รายรอบเสียจนดูราวกับว่า

ดอกดวงบนผืนผ้าหนักอึ้งนั้นได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติไปแล้ว

เสียงออดแอดของจักรยานคันเก่าตั้งอยู่ในซอยเล็กๆ ท้ายตลาด ผ่านตรอกซอกซอยคับแคบก่อนจะเข้าสู่ทางหลวงท้องถิ่นซึ่งเป็นถนนลาดยางมะตอยอีกสายหนึ่ง ตีคู่ไปกับทางหลวงแผ่นดินที่ตัดผ่านด้านหน้าตลาดหญิงสาวออกแรงปั่นจักรยานแม่บ้านรุ่นโบราณของเธอเพื่อกลับมาถึงบ้านให้ทันเวลาก่อนฟ้ามืด เหตุเพราะมีงานรออยู่ที่บ้านอีกมาก ไหนจะเสื้อผ้าที่ต้องนำไปส่งลูกค้า ไหนจะต้องปั่นจักรยานไปส่งเสียบยงให้ลุงของเธอที่พักอยู่ยังกระท่อมท้ายหมู่บ้าน ไหนจะต้องรีบกลับมารีดผ้า และซ่อมผ้าในส่วนที่เธอรับผิดชอบ

เพราะต้นทุนชีวิตของแต่ละคนไม่เท่ากัน ชีวิตของ ลำดวน จึงดูวุ่นวายกว่าคนทำงานเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวทุกๆ ไป ต้องตื่นเช้ากว่าคนอื่นๆ และเข้านอนเป็นคนสุดท้ายของบ้านอยู่เสมอๆ ก็จวัตรประจำวันของเธอเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ช่วงประมาณตี ๔ และสิ้นสุดในเวลาเที่ยงคืนของทุกวัน เป็นเช่นนี้มากกว่า ๖ ปีแล้ว ชาวบ้านในละแวกต่างชื่นชมว่าลำดวนเป็นเด็กขยัน แต่สำหรับลำดวนแล้ว...เธอไม่เคยคิดเช่นนั้น เธอเรียกมันว่าปากกัดตีนถีบ หากเธอไม่ทำ จักรของแม่ก็就会被ยึด หากเธอไม่ทำ น้องก็คงไม่ได้เรียนหนังสือ และหากเธอไม่ทำ...แม่เธอก็ต้องเป็นคนทำแทน

“ลำดวน! ไปไหน!” เจ้าของร้านขายลูกชิ้นทอดข้างทางตะโกนทักทายเมื่อเห็นหญิงสาวในชุดเสื้อยืดคอวีสีเทาสวมคู่กันกับกางเกงห้าส่วนสีด้าปั่นจักรยานแม่บ้านคันเก่าของเธอมาตามทาง แก่โบกมือไหวๆ อย่างจริงจัง ทั้งๆ ที่มีชื่อข้างหนึ่งยังกำเม็ดหินแดงกวางเอาไว้แน่น

“กำลังจะกลับบ้านจะพี่แหวน! เดี่ยวต้องเอาข้าวไปให้ลุงหนึ่งที่บ้านด้วย” ลำดวนตะโกนตอบ ไบหน้าเรียวขาวแต่งแต้มไปด้วยรอยยิ้มหวานริมฝีปากอímฉิกอímอย่างเป็นมิตร แม่เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่จะเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อไคลจากการทำงานรับจ้างที่ร้านก๋วยเตี๋ยวท้ายตลาดก็ตาม

“ลุงหนึ่งแกกินข้าวเป็นด้วยหรือ เห็นวันๆ กินแต่เหล้า!” พี่แหวน

หยอกล้อกลับ สองมือกลับมาง่วนอยู่กับการหันแดงกวางไว้สำหรับกินนม กับลูกชิ้นทอดร้านแก

ลำคานหัวเราะร่วน เธอรู้ว่าลู่ของเธอเคยก่อวีรกรรมอะไรเอาไว้บ้าง แม่ลู่หนึ่งจะเคยใช้ชีวิตอยู่ใต้อ้อมกอดของพ่อตั้งแต่เกิดมาตั้งแต่อายุ ๔ ขวบ ก่อนจะบวชเป็นพระตอนอายุได้ ๒๐ ปี ตลอดระยะเวลาที่พระท่านครองสมณะเพศนั้น ใครๆ ต่างก็รู้ว่าพระหนึ่งเป็นพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ใครๆ ก็รู้ว่าพระหนึ่งเป็นพระผู้เคร่งครัดในความสะอาด อัฐบริขารทุกชิ้นต้องผ่านการรมวิธีในการฆ่าเชื้อ อย่างน้อยที่สุดต้องถูกลวกด้วยน้ำร้อน กฎของท่านนั้นทั้งสะอาดสะอ้านและเป็นระเบียบ ใครๆ ก็บอกว่ากลิ่นตัวของท่านหอมหอมโดยธรรมชาติ หอมด้วยกลิ่นพระธรรม

ทว่าหลังจากที่พระหนึ่งสึกออกมาใช้ชีวิตอย่างฆราวาส แต่งงานมีลูก สิ่งที่เขาแทนที่รสพระธรรมก็คงเป็นรสขมของเหล้าโรงซึ่งไม่เคยได้ลิ้มลองเลยตั้งแต่วัยหนุ่ม มากเข้าก็ทำเอาจิตใจจนเล็กไม่ได้ ว่ากันว่าทุกวันหลังจากป้าจิวเมียแกลกลับจากที่ทำงาน ภาพที่เห็นจนชินตาคงเป็นสภาพของสามีที่นอนกึ่งเกลือกอยู่กับดิน กอดขวดเหล้าสีชาเอาไว้แนบกาย ปากก็ร้องรำทำเพลงไปตามประสาให้อับอายชาวบ้านชาวช่องไปวันๆ เงินที่ลู่หนึ่งได้มาจากการรับจ้างทั่วไปส่วนใหญ่ก็หมดไปกับเหล้ายาปลาบั้ง กระทั่งเมียแกลดรันทนไม่ไหว กระทั่งลูกสาวลูกชายหนีออกจากบ้านไปกลางดึก และไม่เคยกลับมาให้ลู่หนึ่งเห็นหน้าอีกเลย

“ย่าแกลได้ขุ่นในสวนมา เย็นนี้ก็เลยทำแกงขุ่นกินกัน คงแบ่งไปให้ลู่หนึ่งเหมือนเคย กินไม่กินค่อยว่ากันอีกทีนะพี่” ลำคานบอกพลาง โบกมือลา สองขาถีบลงกับบันไดจักรยานไปอย่างเร่งรีบเช่นเคย เสียงโหวกเหวกของพี่แหวนยังคงตะโกนถามไถ่ไล่หลัง ทว่าเธอทำได้เพียงหันกลับไปมองและยิ้มให้เท่านั้น

ไม่นานจักรยานคันเก่าก็พาเธอกลับถึงบ้าน ลำควนลงจากยานพาหนะของเธออย่างกระฉับกระฉ่าง ก้าวฉับๆ เข้าไปยังใต้ถุนเรือนบ้านไม้หลังเก่า บ้านเกิดของเธอที่บัดนี้ทรุดโทรมลงไปมากแล้ว เธอก้าวไปคว้าเอาห่อผ้าสองสามหอบบนชั้นวางของ และนำมันกลับมาใส่ไว้ในตะกร้าจักรยาน ส่วนที่เหลือใส่ไว้ในตะกร้าใบใหญ่ซึ่งติดตั้งเอาไว้กับเบาะท้าย เสื้อผ้าเหล่านี้เป็นเสื้อผ้าของลูกค้าที่ต้องนำไปส่ง แม้จะลำบากที่ต้องปั่นจักรยานไปสักหน่อย แต่ก็พอทำให้เธอได้ค่าส่งเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๐-๕๐ บาท ยิ่งโดยเฉพาะกับบ้านลุงฝรั่ง แก้มักให้ทิปแก่เธอเพิ่มอีก ๑๐๐ บาทเป็นสินน้ำใจ

“ฉันบอกแล้วไงว่าให้รีบกลับมา! ผ้าก็ต้องส่ง กองนี้ก็ต้องรีดอีก” เสียงที่คุ้นเคยดังขึ้นจากทางเดินแคบๆ ใต้ชายคาบ้าน หญิงวัย ๔๓ ปี คนเดิมในชุดผ้าถุงลายดอกไม้สีสดใส สวมหมวกอาบน้ำไว้บนหัว มีผ้าเช็ดตัวผืนหนึ่งพาดบ่าก้าวเข้ามาหาเธอ

“จ๊ะแม่ หนูจะรีบกลับมาเร็วให้เสร็จ” ลำควนเอ่ยตอบโดยไม่ได้หันกลับไปมองแม่ของเธอเลยสักน้อย อาจเพราะเคยชินกับการถูกรังเร้าอยู่เป็นประจำ สองมือของลำควนจึงเร่งจัดเรียงผ้าที่ซ่อมเสร็จแล้วลงในตะกร้า ก่อนจะแบกตะกร้าผ้าใบเล็กขึ้นซ้อนตะกร้าใบใหญ่ยังเบาะเสริมท้ายอีกที่ยึดทั้งสองใบด้วยสายรัดยางยึดให้แน่น และรีบปั่นจักรยานออกจากบ้าน

“อย่าแกบอกให้แฉะเอาแกมาด้วย!” คนเป็นแม่ตะโกนไล่หลัง

“จ๊ะแม่!”

แม้คนเป็นแม่จะมองไม่เห็นลูกสาวในระยะสายตาแล้ว แต่เสียงที่ขานรับกลับมาก็ทำให้รับรู้ได้ว่าลำควนได้ยินสิ่งที่แกตะโกนบอกทั้งหมด

ส่วนลำควนนั้นจำต้องเร่งข้ามถนนไปอีกฝั่ง เธอจูงจักรยานข้ามถนนสองเลนมุ่งไปยังบ้านยาที่ตั้งอยู่ฝั่งตรงข้าม พลังปรายตามองต้นมะขามหวานยักษ์ซึ่งปลูกเอาไว้หน้าบ้าน เธอเห็นฝักมะขามสีน้ำตาลเข้มห้อยระยงระยางเสียดนเต็มกิ่งก้านสาขาของมันไปหมด ดูเหมือนปีนี้ต้นมะขามหวานจะติดฝักมากกว่าปีก่อนๆ เสียอีก ลำควนได้แต่นึกสงสัยว่าเหตุใดมะขาม

บ้านย่าจึงติดฝักมากถึงเพียงนี้ ทั้งๆ ที่ต้นมะขามฝั่งหน้าบ้านของเธอทั้ง
แคะแกระและแทบไม่ติดฝักเลยสักปี

“ลำตวน! ชะใจ! (ลำตวน! เร็วๆ!)” เสียงเร่เจ้าของหญิงชราวัย
๗๕ ปี ดังมาจากครัวไฟด้านหลัง ก่อนเจ้าของเสียงจะก้าวฉับๆ ออกมา
พร้อมกับปืนโตเถาใหญ่ มือหนึ่งกักเรียกหลานสาว ปากก็ส่งเสียงเรียกหา

เป็นที่รู้กันดีในละแวกว่าแท้ที่จริงแล้ว ลำตวนนั้นเป็นหลานสาวแท้ๆ
ของอ๊วยแสนและอ๊วยไหล สองชราผู้เป็นเจ้าของเรือกสวนไโร่นากว่าร้อยไร่
บริเวณท้ายหมู่บ้าน ในความเป็นจริงทั้งสองคนสามารถเลี้ยงดูปู่เสื่อลำตวน
และส่งเสียให้ได้เรียนหนังสือไปจนจบชั้นปริญญาตรี ติดอยู่เพียงเรื่องเดียว
คืออ๊วยไหลไม่ชอบแม่สายพิน แม่แท้ๆ ของลำตวน เหตุเพราะหลังจาก
พ่อสอง ลูกชายคนเล็กที่แต่งงานอยู่กินกับแม่สายพินเสียชีวิตไปด้วย
อุบัติเหตุ แม่สายพินกลับเลือกที่จะแต่งงานใหม่ในทันที มีหน้าซำยังพา
ชายคนใหม่มาอาศัยอยู่ในบ้านของลูกชายเก่าด้วยอีกคน สำหรับคนเป็นแม่
แล้วรับไม่ได้จริงๆ

“หยิ่งมาจ้อล้าเหลือ! ชะใจไวๆ ลอ! เดวก่อบักคำบักมีดแหมเหมาะ
(ทำไมถึงมาช้าขนาดนี้! เร็วๆ หน่อยได้มัย! เต๋ยวก็กลับถึงบ้านคำๆ มีดๆ
อีก)” หญิงชราในชุดเสื้อคอกระเช้าสีขาวพริ้วพริ้ว ในขณะที่สองขาลึกภายใต้
ผ้าถุงสีน้ำตาลอิฐก้าวมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าเธอ ยืนปืนโตเคลือบสีเบลอไข
ให้หลานสาวเพียงคนเดียวของแก

“คำ หนูจะรีบไปรีบกลับ” ลำตวนรับคำ เธอรับเอาปืนโตเถาใหญ่มา
ถือไว้ในมือ ทว่าอยู่ๆ คนเป็นย่าก็พลันคว่ำหมับลงกับต้นแขนข้างหนึ่ง
ของเธอ บีบแรงราวกับกำลังวัดขนาดของมัน ทันทีที่รับรู้ว่าจะแขนของลำตวน
ยังคงเรียวกเล็กจนกระทั่งเคยเป็น แกก็แผดเสียงใส่ สองมือยกขึ้นทำสะอว
ตั้งท่าดุด่า

“ฮี้ย! แขนอ้อล้าเหลือ ก็น้ำวักินน้ำเหี้ยพ่องเทอะ จะไปมาเยะเวียด
เยก้านัก แล้วจะไปหลับเด็กหลับตื่น! มันเสียสุขภาพ (ฮี้ย! แขนทำไม

มันเล็กแบบนี้ กินข้าวกินปลาชะบัง อย่ามัวแต่ทำงาน แล้วก็อย่านอนดึก! มันเสียสุขภาพ)” อ้อยไหลทำเสียงขุ่น แกะขอบให้หลานสาวของแกมีน้ำมีนวลมากกว่านี้เสียมากกว่า ยิ่งจำมาได้จะยิ่งดีเป็นพิเศษ ประสาคนเฒ่าคนแก่ ผู้ไม่ชอบเห็นลูกหลานตัวผอมกะหร่อง ประเดี๋ยวใครเขาจะนิินหาว่าเลี้ยงลูกเลี้ยงหลานไม่ดี เลี้ยงอดๆ อยากรๆ

“หนูก็กินข้าวปกตินั่นแหละ ยาไม่ต้องเป็นห่วงนะ” ลำดวนเอ่ยตอบให้ย่าสบายใจ เธอยิ้มให้ราวกับว่าตัวเองไม่ได้รู้สึกเหน็ดเหนื่อยอะไรเลย ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงแล้ว ร่างกายนี้มันเหนื่อยล้าเสียจนสายตัวแทบขาด แม้จะกินข้าวครบทั้ง ๓ มื้อ แต่การทำงานหนักและเวลานอนที่น้อยลงทุกที ก็ทำให้น้ำหนักไม่เพิ่มขึ้นเลยตลอดหลายปีที่ผ่านมา

ในสายตาของคนอื่นนั้น ลำดวนเป็นหญิงสาวหน้าตาดี รูปร่างเป็นที่น่าพึงใจ นั่นเพราะมีหน้าตาสะสวยและรูปร่างสะอาดสะอ้งเหมือนแม่ จึงมีหนุ่มๆ ในหมู่บ้านเข้ามาเที่ยวไล่เที่ยวชื้ออู้อยู่บ่อยครั้ง กระนั้นกลับไม่มีใครได้หัวใจของเธอไปครอบครองเลยสักคน ท้ายที่สุดแล้วเขาเหล่านั้นก็พากันเบื่อหน่าย เหตุเพราะสาวเจ้าเอาแต่ทำงาน ทำงาน และทำงาน จะมีก็แต่ นายเคนได้ ลูกชายพ่อกำนันเท่านั้นที่ยังคงตามตอแยเธอไม่เลิก ด้วยหน้าอกหน้าใจของสาวเจ้ากลมกลิ้งอวบอ้วน แลขาวนวลราวกับผลแตงร่มใบ ทั้งสะโพกผาย กลมกระชับ ถึงกระนั้นอ้อยไหลก็ยังไม่พอใจ แก่ยากให้ลำดวนดูมีน้ำมีนวลอวบอ้อมมากกว่านี้

“เออๆๆ ขะใจไป เดวจะคำไปเทีย! (เออๆๆ รีบไปเถอะ ประเดี๋ยวจะมิดไปเสียก่อน!)” อ้อยไหลรีบตัดบท เพราะรู้ว่าลำดวนจำต้องทำงานเพื่อหาเงินให้แม่สายพิน และไหนจะต้องหาเงินเพื่อเก็บไว้เป็นค่าเทอมของนกยูง น้องสาวต่างพ่อของเธออีกด้วย

“คำ” ลำดวนรับคำ เธอคล้องปืนโตไว้กับมือจับจักรยานและรีบวนรถกลับออกไป

อ้อยไหลมองดูแผ่นหลังบางที่ซุ่มไปด้วยเหงื่อของหลานสาวตนแล้ว

รู้สึกสงสารจับใจ แต่แม่จะอยากให้ลำดวนเรียนต่อมหาวิทยาลัยมากเพียงใดก็ตาม ลำดวนก็คงไม่มีเวลา เพราะต้องทำมาหากินเลี้ยงแม่และน้อง ไหนจะเรื่องเงินทองหนี้สินที่ผิวใหม่ของแม่ก่อไว้ หลายครั้งหลายคราที่อยู่ไหลอดรนทนไม่ได้ ต้องออกหน้าจ่ายหนี้แทนให้เพื่อลดภาระการทำงานของลำดวน

ทว่าทิวี่ในใจของแกกลับยังคงยึดมั่นถือมั่น ไม่ยอมให้เงินช่วยเหลือไปแบบฟรีๆ ลำดวนยังคงต้องทำงานเพื่อหาเงินมาคืนยา เหตุเพราะอยู่ไหลปฏิบัติจนแล้วว่าจะไม่ช่วยเหลือแม่สายพิณไม่ว่าด้วยเรื่องใดๆ หากแม่สายพิณยังเห็นว่าผิวใหม่สำคัญกว่าลูกในไส้ของตน

๒

ส่งเสียบยง

จากทางหลวงท้องถิ่นลาดยางมะตอย แยกเข้าสู่ซอยเล็กๆ ริมลำเหมืองแม่หลวง ข้ามสะพานปูนที่กว้างราว ๓ เมตรเศษ ด้วยความแคบของสะพานทำให้รถยนต์สองคันไม่สามารถสวนทางกันได้ ในการจะข้ามไปอีกฝั่งของลำน้ำเหมืองจึงต้องมีคันหนึ่งหยุดรอ ทว่าในช่วงเวลานี้ ช่วงที่เพิ่งเกี่ยวข้าวเสร็จไปหมาดๆ รถราที่แล่นผ่านถนนริมลำเหมืองจึงน้อยด้วยไม่มีเหตุจำเป็นต้องเข้ามาอีกแล้ว จะมีก็แต่ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในละแวกซึ่งโดยส่วนใหญ่ก็มักใช้จักรยานหรือจักรยานยนต์ในการสัญจรไปมาเท่านั้น

“อากาศเริ่มเย็นลงแล้วสินะ” ลำดวนเอ่ยกับตัวเอง หลังจากปั่นจักรยานผ่านซุ้มกอไผ่ริมลำเหมืองขนาดเล็ก น้ำในลำเหมืองเพิ่งกลับมาใสได้ประมาณหนึ่งถึงสองสัปดาห์นี้เอง หลังจากแดงฉานด้วยดินโคลนมาตลอดช่วงมรสุม

สายลมเย็นโชยพัดผ่านซุ้มกอไผ่ขนาดใหญ่ รั้งให้ใบเรียวยาวสีเขียวสดเสียดสีกันไปมา เกิดเป็นเสียงซู่ซ่าแถมหวีดหวีน่ากลัว ทว่าสำหรับลำดวน เธอคุ่นชินกับเสียงนี้อยู่แล้ว เหตุเพราะต้องปั่นจักรยานไปส่งข้าวส่งน้ำให้

ลูงหนึ่งที่อยู่ยังทำยหมู่บ้านทุกๆ วัน เสียงลมจึงยังคงเป็นเพียงเสียงลม หารือเสียงภูตผีเปรตพรายแจกเช่นที่ผู้ใหญ่มากังงูตให้หวาดกลัวไม่

“พวุงนี้คงต้องเอาผ้าห่มมาให้ลูงหนึ่งด้วย ไม่อย่างนั้นกลางคืนคงนอนไม่ได้” เธอว่าพลางเร่งฝีเท้าปั่นจักรยานไปให้ถึงบ้านของลูงหนึ่ง ซึ่งห่างออกไปจากจุดนี้ก็อีกเพียงกิโลเมตรเศษ

สายลมเย็นเฉียบปะทะเข้ากับเนื้อตัวของเธอ พาให้รู้สึกหนาวขึ้นมาจับชั่วคราวใจ ยิ่งโดยเฉพาะเมื่อเสื้อยืดที่สวมใส่อยู่ยังคงชื้นไปด้วยน้ำป่นหนือจากการทำงานหนักเมื่อตอนเย็น เรือนผมยาวซึ่งเกล้ามวยไว้เหนือหัวสะเทือนตามแรงปั่น บางส่วนซึ่งย้อยลงปรกหน้าปลิวไหวไปตามสายลม เธอคงต้องเร่งฝีเท้าอีกสักหน่อย มิเช่นนั้นพระอาทิตย์อาจลลับขอบฟ้าไปเสียก่อนที่เธอจะกลับถึงบ้าน

อีกเพียงไม่ถึงสิบห้านาทีจากป่าไผ่ร่มทึบก็พลันกลลกลายเป็นทุ่งนากว้างใหญ่ มองเห็นพื้นที่โล่งกว้างกว่าร้อยไร่ ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นที่นาของอู๊ยแสนและอู๊ยไหล สลับไปกับพื้นที่สวนลำไย สวนฝรั่ง สวนกระเทียม จากจุดนี้ลำตวนสามารถมองเห็นดงตาลใหญ่ซึ่งปลูกไว้เป็นหลักเขตทางทิศเหนือ ส่วนทางทิศใต้ันอู๊ยไหลปลูกต้นมะพร้าวแกงต้นเตี้ยๆ เอาไว้ประมาณสิบห้าต้น เนื่องด้วยสมัยก่อนมะพร้าวเป็นของหายาก ครั้นได้มาก็ทำได้เพียงขนมสำหรับไปวัดไปวาภิเท่านั้น ย่าจึงตัดสินใจหามะพร้าวมาปลูกไว้ริมคันทนา เวลาจะทำกับข้าวหรือทำขนมจะได้ไม่ต้องหาซื้อให้ลำบาก

ส่วนสุดเขตทางทิศตะวันออกนั้นติดกับแม่น้ำแม่ลวง แม่น้ำซึ่งเป็นที่ตั้งท่อน้ำเลี้ยงของชาวบ้านในละแวก เหตุเพราะเป็นแม่น้ำสาขาของแม่น้ำปิง จึงมีน้ำไหลผ่านตลอดทั้งปี โดยบางจุดของแม่น้ำแม่ลวงนั้นลึกลงเป็นวังน้ำขนาดใหญ่ แม้จะมีบางจุดตื้นเขินเสียจนเกิดเป็นดอนทรายกลางน้ำอยู่บ้าง แต่ก็เฉพาะในหน้าแล้งเท่านั้น

“รู้สึกวังเวงชอบกลแฮะ” สาวเจ้าได้แต่เนิกงสงสัย พลางกวาดตาไปยังป่าช้าหรือฌาปนสถานที่ตั้งอยู่ไม่ไกลไม่ไกลจากบ้านของลูงหนึ่งมากนัก

กะเกณฑ์ด้วยสายตาก็คงราวๆ ๒๐๐-๓๐๐ เมตร ทั่วทั้งพื้นที่แห่งนั้นเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่นับร้อยๆ ต้น ทั้งต้นมะขาม ต้นสัก ต้นตองตึง และต้นนำฉานขนาดมหึมา แมกไม้มากมายสูงเด่นขึ้นท่ามกลางทุ่งนากว้าง หากมองไม่เห็นปล่องสูงของเมรุเผาศพที่ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของป่าช้าใหญ่ ก็คงไม่รู้ว่าสถานที่แห่งนี้คือฌาปนสถาน

“จะกลับมาரியงนะ” ลำดวนเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าวันนี้ที่ป่าช้าเพิ่งจัดพิธีเผาศพไปเมื่อตอนบ่าย ลุงหนึ่งผู้ซึ่งเป็นลับหรือคงวุ่นๆ อยู่กับการจัดการพิธีศพ สองขาจึงรีบโถมแรงปั่น ก่อนจะถึงบ้านลุงหนึ่งในเวลาต่อมา

บ้านไม้หลังเก่าต่อเติมจากโกดังเก็บกระเทียมขนาดเล็ก ตัวบ้านหันหน้าไปทางทิศเหนือ ตีปิดผนังฝั่งทิศตะวันออกไว้ด้วยแผ่นไม้สัก ซึ่งปัจจุบันเก่าชืดเสี้ยนกลายเป็นแผ่นไม้สีขาว ภายในสร้างเป็นเรือนไม้ชั้นเดียวยกพื้นต่ำ ใช้หลังคาาร่วมกันกับโครงหลังคาเดิม ลำดวนที่เพิ่งมาถึงลงจากจักรยานและจอดมันเอาไว้ยังลานดินหน้าบ้าน แม้ว่าแต่ก่อนลานแห่งนี้เคยถูกใช้เป็นลานจอดรถยนต์คันเก่า แต่ปัจจุบันลุงหนึ่งตัดสินใจขายและแบ่งเงินกันคนละครึ่งกับป้าจิวเมียเก่าหลังจากเซ็นใบหย่า

“ลุงหนึ่ง!” หญิงสาวตะโกนเรียกลุงของเธอ ไบหน้างามชะง่อมองเข้าไปภายในบ้านซึ่งเปิดประตูเอาไว้อ้าซ่า เธอมองเห็นที่นอนเก่าและมุ้งหลังใหญ่ซึ่งถูกรวบเก็บเอาไว้กับเชือก เหตุเพราะภายในบ้านมีเพียงห้องนอนหนึ่งห้อง ไม่มีห้องรับแขก ไม่มีห้องน้ำ มีเพียงบันได ๕ ขั้นมุ่งขึ้นไปสู่ชานถัดขึ้นไปเป็นเตียง และห้องนอนเล็ก

ลำดวนไม่แปลกใจเท่าไรที่เห็นว่าภายในบ้านว่างเปล่า ลุงหนึ่งแกลงเดินอยู่ภายในละแวก จะมีก็แต่เพียงภาพถ่ายสมัยที่ลุงแกบวชเป็นพระซึ่งถูกแขวนเอาไว้เหนือบานหน้าต่างด้านนอก ลุงหนึ่งเคยบอกกับลำดวนเอาไว้ว่า การนำภาพของตัวเองสมัยที่ยังบวชมาแขวนเอาไว้หน้าบ้าน ก็เพื่อให้คนที่เดินผ่านมารู้ว่าบ้านหลังนี้มีเจ้าของ และเจ้าของก็เป็นคนที่เคยบวชมาแล้วอีกด้วย

“ลุงหนึ่ง! ย่าให้เอากับข้าวม่าให้” ลำตวนยังคงตะโกนเรียก เธอมองเห็นจานใส่เผือกและกระปุกซีโยใบแก้ววางอยู่บนชาน โดยมีก้นนุหรือซีโยแก้วถูกทิ้งเอาไว้ในกระป๋องนมขึ้นสนิม ปลาขนุหรือยังคงมีควันสีขาวโพลนออกมาอยู่เลย แก่คงเพิ่งลุกออกไปจากเรือนได้ไม่นานนี้เอง

“ข้างสารฐู่เห่าก็มีน้ำกกก ก้าเก่าเมียร้ากกก...ส่วนมากกก...จะไว้ใจ...กับบางคนปลิ้นปกกกก มันหวานข้างนอก...แต่มันขมข้างใน!” เสียงร้องยานคางเคล้าลูกคอแหบแห้งดังแว่วมาตามสายลม ลำตวนจึงหยิบเอาปิ่นโตในตะกร้ามาวางไว้ในตู้กับข้าวหน้าบ้านลุงหนึ่ง พลันก้าวเดินออกไปหาชายวัยกลางคนซึ่งกำลังง่วนอยู่กับอะไรบางอย่าง

ชายร่างเล็กในกางเกงม่อฮ่อมตัวเตี้ยว่นั่งก้มๆ เงยๆ ง่วนอยู่กับการเตรียมเม็ดก่องเม็ดตราของแก วันนั้นคงมีคนขี่เมาอยากออกไปปักเม็ดกลางค้ำกลางคืนเป็นแน่ ลำตวนจึงเดินเข้าไปหาใกล้ๆ ในขณะที่ชายคนเดิมยังคงร้องเพลงด้วยเสียงอู้อี้ อาจเพราะฤทธิ์เหล้าที่เฝ้าหัวไปเมื่องานศพ

“อารมณ์ดีจังนี่...” ลำตวนเอ่ยแซว

“อ้าว! หลานสาวคนสวยของลุงหนึ่ง วันนี้มีอะไรให้ลุงหนึ่งสุดหล่อรับใช้จ๊ะ” ทันทันทีที่เห็นว่าใครคนนั้นคือลำตวน แก่ก็ถึงกับจิกยิ้มแถมแทบปรีรอยยับย่นบนใบหน้าอันยับยู่ยี่เกินวัย ๕๙ ปีไปแล้ว

“ย่าให้เอากับข้าวม่าให้ ว่าแต่ลุงหนึ่งเถอะ จะไปปักเม็ดอีกแล้วหรือ” ลำตวนว่าพลางย่อตัวนั่งยองๆ อยู่ข้างๆ กัน จ้องมองดูสายเม็ดตราเส้นยาวซึ่งผูกติดไว้กับก้อนโพน ลุงหนึ่งแกนั่งจัดแจงสายเม็ดไม้ให้พันกันและเก็บตะขอเสียบเข้ากับก้อนโพนบึ่งกันการเกี่ยวโดนเนื้อของแกเอง อีกส่วนเป็นส่วนของเม็ดก่องหรือเม็ดขนาดเล็ก คันเม็ดยาวประมาณ ๐.๖ เมตรใช้สำหรับปักเอาไว้บริเวณชายน้ำ เรียกกันภาษาชาวบ้านว่า ‘ปักเม็ด’ ซึ่งวันนี้แกเตรียมไว้ราวๆ ๓๐ คัน คินนี้คงใช้เวลาเป็นชั่วโมงในการปักเม็ดเป็นแน่

“อู๊ย...ขอบใจนะจ๊ะหลานสาวคนสวย พรุ่งนี้ลุงจะเอาปลาตุ๊กตัวบี้มๆ ไปฝาก” แกว่าพลางหัวเราะร่วน สีหน้าของชายคนนั้นไม่เคยขาดรอยยิ้มไปเลย

แม้แต่สักวินาทีเดียว ไม่ว่าจะในยามทุกข์ ยามสุข หรือแม้กระทั่งในวันที่แก่
เข็นใบหย่า แต่นี่อาจเป็นข้อดีของลุงหนึ่ง เพราะไม่ว่าใครก็ตามที่เห็นรอยยิ้ม
ชื่อๆ ของแก ก็มักจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าโกรธเกลียดแกไม่ลง เว้นแต่
'กิง' และ 'ก้าน' ลูกสาวและลูกชายแท้ๆ ของแกเท่านั้นที่ไม่คิดเหมือนคนอื่นๆ

“ขอบคุณค่า แต่อย่าหักโหมให้มันมากนักนะ เรื่องเหล่านี้เรื่องยากก็เพลาๆ
ลงหน่อย เข้าใจมั๊ย” หลานสาวเพียงคนเดียวของแกพร่ำบ่น

ชายตรงหน้าหัวเราะร่าทำหน้าทะเล้น แม้มันจะรู้อยู่แก่ใจว่าการดื่ม
เหล้านั้นไม่ดี ทั้งผิดศีลซึ่งเคยยึดถือมาตลอด ๒๕ ปี และไม่ดีต่อสุขภาพ
เพียงแต่นี้เป็นสิ่งเดียวที่แกเชื่อมั่นว่าจะสามารถช่วยเยียวยาจิตใจที่เจ็บปวด
ของแกได้

เพราะสาเหตุหนึ่งที่ทำให้แกต้องย้ายออกมาอยู่เพียงลำพัง ก็เพราะ
แกรับไม่ได้ที่ต้องอาศัยอยู่ภายในห้องเดิมๆ ซึ่งเคยนอนกับเมียมากกว่า ๑๕ ปี
ทันทีที่เมียของแกกระเตงลูกทั้งสองคนหนีไป ลุงหนึ่งก็ไม่เคยกลับไปนอน
บ้านย่าอีกเลย กระนั้นก็ยังคงทำงานเป็นสัปเหร่อประจำวัด ในช่วงที่เว้นว่าง
จากงานฌาปนกิจแกก็จะรับจ้างทั่วไป ใครใช้ให้ทำอะไรแกก็ทำ ตั้งแต่รับจ้าง
ตัดหญ้า ถางหญ้า ลอกท่อ ก่อสร้าง หรือแม้แต่ล้างบ่อปลา ซ่อมไฟ รายได้
ส่วนใหญ่ที่ได้มาก็มักจะหมดไปกับค่าเหล้า ค่ายา ค่าเมียง ค่าซีโย แต่ถึง
อย่างนั้นในทุกๆ เดือนลุงหนึ่งก็มักจะมียอดเงินเดือนแบ่งให้ปู่และย่าอยู่เสมอๆ
แม้จะเป็นเงินเพียงเดือนละ ๕๐๐ บาทก็ตาม ปู่และย่าจึงตัดสินใจสร้าง
บ้านหลังเล็กๆ ให้แกอยู่ อย่างน้อยที่สุดก็มีหลังคา มีรั้วรอบขอบชิด มี
ไฟฟ้าให้ใช้ ที่ลำคัมบ้านหลังนี้ก็อยู่ห่างจากที่ทำงานของแกเพียงไม่ถึง ๕๐๐
เมตร

“คร้าบ...ผม!” แกรับคำปล้นยกมือขึ้นตะเม๊ะกับหางคิ้วหงอกๆ ของ
ตัวเอง

ลำควนหัวเราะคิกคักอย่างตลกขบขันในท่าทาง ก่อนจะรีบขอตัวกลับ
เพราะหากเข้าไปกว่านี้เธอคงถึงบ้านตึกตื่นเป็นแน่ “หนูกลับไปก่อนนะลุงหนึ่ง

อย่าลืมหินข้าวด้วยละ” ลำดวนกำชับ

“ครับผม!” แกขานรับอย่างฮึกเหิม พลันยื่นมือหยาบกร้านของแกลงกับหัวเข่า ดันตัวเองให้ลุกขึ้นอย่างช้าๆ และก้าวเดินมาส่งลำดวนยังหน้าบ้านสองขาซอยยึกๆ เพื่อเร่งเข้าไปหยิบเอาบางสิ่งยังชานเรือนออกมา แกกวักมือเรียกลำดวนอย่างคนมีพิธี ก่อนจะยัดบางอย่างเข้าไปในมือเรียว

ลำดวนได้แต่ฉงนสงสัย แต่แล้วก็ถึงบางอ้อเมื่อดวงตากลมเหลือบมองฝ่ามือขาวของตัวเอง เธอเห็นธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาทซึ่งถูกพับเสียจนเล็กลง ที่ที่ลู่หนึ่งแกก็ต้องการเงินหลานสาวคนนี่เพื่อนำไปซื้อขนมกิน ทั้งๆ ที่ลำดวนก็อายุกว่า ๒๑ ปีแล้ว ทว่าในสายตาของแก เธอยังคงเป็นเด็กสาวเฉกเช่นวันวาน

“ลู่หนึ่ง! ไม่ต้องหรอก...”

“เอาไปๆ เอาไปซื้อขนม”

ยังไม่ทันที่ลำดวนจะได้ปฏิเสธจนจบประโยค ชายคนนี้ก็พลันรีบก้าวฉับๆ จากไป กลับไปหอบเอากองเบ็ดของแกลงไปได้บนเรือซึ่งผูกเอาไว้กับท่าไม้ไผ่ด้านหลัง

ลำดวนได้แต่ส่ายหน้า ทั้งๆ ที่ลู่หนึ่งก็ไม่ได้มีรายได้มากมายอะไร แต่เพื่อคนในครอบครัวแล้ว แกพร้อมให้ในทุกสิ่งที่มี

“ขอบคุณค่ะลู่หนึ่ง พรุ่งนี้หนูมาใหม่ นะ” ลำดวนตะโกนบอก เสียงขานรับไม่เป็นภาษาตะโกนกลับมาจากทางด้านล่างริมลำเหมือง ลำดวนรับรู้ได้ด้วยความสะดวกชิน เธอฉีกยิ้มหวานพลันเดินจงจรรย์นคันเก้อออกไปขึ้นคร่อม และปั่นมันกลับไปยังบ้านของตัวเอง

คืนนี้คงมีงานให้เธอทำต่ออีกมาก ลู่ๆ นะลำดวน

๓

วังหลวง

ภายในคำคืนที่สว่างไสวไปด้วยแสงจันทร์ ดาวดารานับล้านๆ ดวงถูกบดบังด้วยรัศมีเจิดจรัสที่เจิดฉายอยู่บนท้องนภา แลส่องแสงเรืองต้องสะท้อนผิวน้ำเย็น สายน้ำซึ่งไหลเอื่อยเอื่อยปรากฏภาพสะท้อนของดวงจันทร์อีกดวงหนึ่ง ท่ามกลางระลอกซึ่งเกิดจากไม้พาย

ไม้พายขนาดใหญ่ที่พายลงกับน้ำอันเย็นเฉียบ นำพาเรือไม้ลำเก่าให้ลัดเลาะไปตามริมฝั่ง เสียงคอปายที่ครูดกับกราบเรือดังอยู่เบาๆ เชื่องช้าแต่ก็เป็นจังหวะ

แต่แม้แสงจันทร์จะสว่างไสวเพียงใดก็ตาม การพายเรือในช่วงเวลา กลางคืนก็ยังคงต้องการแสงสว่างนำทาง ลุงหนึ่งเจ้าของเรือพายจึงอาศัยไฟฉายที่คาดเอาไว้บริเวณหน้าผากส่องนำทางและให้แสงสว่างตอนแหวกพงหญ้าบริเวณชายน้ำเพื่อเก็บเบ็ด เต็มเหยื่อ และปักเบ็ดคืนที่เดิม นั่นเพราะการวางเบ็ดก่องจำเป็นต้องปักคืนเบ็ดลงไปกับผิวดิน ครั้นแหวกไปส่งๆ ไม่ดูตาม้าตาเรือก็เกรงจะถูงูเงี้ยวเขี้ยวขอฉกกัดเอาได้

“คืนนี้ทำไม่อากาศมันหนาวจังวะ” ชายวัยกลางคนคนเดิมพร่ำบ่น

ท่ามกลางอากาศที่หนาวเย็น ไอ้สีขาวยพยุงออกมาผ่านริมฝีปากแต่กระแง
ในระหว่างที่สองมือยกไม้พายขึ้นพาดไว้กับกราบเรือ แกร่งกระชับผ้าขาวม้า
ผืนบางเข้าห่มคลุมกาย อย่างน้อยที่สุดก็พอทำให้หน้าอกอุ่นขึ้นได้บ้าง

เรือลำเล็กเคลื่อนเข้าสู่พงหญ้าเบื้องหน้าไปอย่างช้าๆ มือหนึ่งของ
คนหาปลารีบสาวเอาสายเบ็ดเส้นยาวเข้าหาตัว อีกมือหนึ่งคว้าเอาสวิงตัก
ปลาเข้าช้อนปลากดตัวโตที่กำลังอ้าปากส่งเสียงออกแอกอยู่เหนือผิวน้ำเย็น
ดูเหมือนคืนนี้แกจะยังไม่ได้ปลากดตามที่ได้สัญญาไว้กับลำควน ปลาที่ติด
เบ็ดส่วนใหญ่เป็นปลากด ปลาแกด ปลาหมอ โชคยังดีที่พอได้ปลาช่อน
ขนาดพอดีแกงมาตัวหนึ่ง จากเบ็ดก่องทั้งหมด ๓๐ คันและเบ็ดราวยาว
เหยียด แก่ได้ปลาที่พอทำกินได้มาเพียงแค่ ๗ ตัว

“สงสัยวันนี้จะไม่ใช้วันของไอ้หนึ่งวะ” แกพร่ำบ่นกับตัวเอง ก่อนจะ
เกี่ยวปลาเหยื่อเข้ากับตะขอเบ็ด ปักเบ็ดก่องเอาไว้ยังที่เดิม ได้แต่หวังว่า
พรุ่งนี้ปลาตัวใหญ่จะกลับมากินเหยื่ออีกครั้ง สำหรับวันนี้แกคงต้องพอเท่านั้น
จริงๆ เหตุเพราะผิวน้ำนั้นเย็นเฉียบ ปลาจึงไม่ขึ้นมากินเหยื่อ

“กลับก็กลับวะ” แกว่า พลันขยับกายย้ายกลับมานั่งอยู่ยังท้ายเรือ
ดังเดิม กดปิดไฟฉายคาดหน้าผาก มือหยาบกร้านคว้าพายกลับมาแจวเรือ
กลับ

แสงจันทร์นวลสาดส่องลงกระทบกับผิวน้ำเย็นเฉียบ พาให้มองเห็น
เป็นไอ้สีขาวยลอยต่ำ เมื่อสายลมโชยผ่าน ไอ้เมฆหมอกก็พลันหมุนวน
ราวกับกำลังล้อเล่นอยู่กับสายลมนั้น เสียงพายที่ครูดลงกับกราบเรือยังคง
ดังอยู่เบาๆ อาจเพราะขากลับไม่จำเป็นต้องใช้แรงในการพายมากนัก เพียง
ประคองเรือให้ล่องไปตามทิศทางที่ต้องการก็เท่านั้น ท่ามกลางแสงสลัวของ
ดวงจันทร์ชายวัยกลางคนพายเรือล่องมาตามแม่น้ำแม่ลวง ผ่านจุดที่เคย
ปักเบ็ดเอาไว้ ผิวน้ำนั้นรายรอบยังคงเงียบกริบ ไม่มีวีแววของสิ่งมีชีวิตใดๆ
แม้กระทั่งเสียงปลากะโดด

“มันจะเสียอะไรขนาดนี้วะ” ชายเจ้าของเรือพร่ำบ่น พายในมือยังคง

วาดไปอย่างซ้ำๆ ไม่รีบร้อน กระทั่งเรือลำเล็กล่องผ่านมาถึงยังวังน้ำขนาดใหญ่ ชาวบ้านทั่วไปเรียกสถานที่แห่งนี้ว่า ‘วังหลวง’ เป็นจุดซึ่งลึกและกว้างที่สุดในแม่น้ำแม่หลวง มีตำนานกล่าวถึงวังน้ำลวงเอาไว้สั้นๆ เพียงว่า สมัยก่อน โหนดวังหลวงเคยเป็นที่อยู่อาศัยของพญาลวงตนหนึ่ง เมื่อใดที่เกิดปรากฏการณ์ฟ้าแลบแปลบปลาบ แต่ไม่มีเมฆแต่เสียงฟ้าร้อง ชาวบ้านจะเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า ‘ลวงเหล่านฟ้า’

‘ลวง’ หมายความถึงพญาลวง สัตว์ซึ่งมีลักษณะคล้ายมังกร มีเขาคัลายกวาง มีหูคล้ายวัว มีปีกคล้ายนก ลำตัวยาวดั่งนาค ตามลำตัวเต็มไปด้วยเกล็ด มี ๔ ขาและกรงเล็บที่แข็งแกร่งดั่งเหยี่ยว ‘เหล่าน’ หมายถึงเล่น ‘ฟ้า’ หมายถึงเมฆ และเมื่อใดที่ลวงเหล่านฟ้า เมื่อนั้นแสดงว่าฝนกำลังจะตก ดังนั้นริมตลิ่งทางทิศตะวันออกของวังน้ำใหญ่จึงปรากฏศาลไม้เก่าตั้งอยู่หลังหนึ่ง ชาวบ้านในหมู่บ้านสร้างให้เป็นศาลเจ้าพ่อพญาลวง ในทุกๆ ปีจึงมีการเช่นสรวงไหว้สาเพื่อขอฝนขอน้ำ โดยมีภักกระทำในช่วงเดือนพฤษภาคม หลังจากพ้นช่วงเก็บเกี่ยวลำไยไปแล้ว

ตูม!!!

“อะไรวะนะ!” ตอนนั้นเองที่อยู่ๆ เสียงปลากระโดดก็พลันดังขึ้น ระเบิดออก น้ำขนาดใหญ่กระจายออกเป็นวงกว้าง ลุงหนึ่งรีบเปิดไฟฉายคาดหน้าผาก แสงไฟสั้มสาดลงกับผิวน้ำอันกว้างใหญ่ และสิ่งที่ปรากฏต่อสายตาก็ทำเอาชายคนนั้นรู้สึกเสียดายขึ้นมาอย่างจับขั้วหัวใจ เพราะนั่นคือฝูงปลาหน้าร้อยๆ ตัวที่ว่ายเวียนไปมาอยู่บริเวณผิวน้ำใกลางวังน้ำแห่งนี้พอดีพอดี หากแกรู้อย่างนี้จะพกแหมาด้วยสักปาก เพียงแต่ปรากฏการณ์นี้มันช่างแปลกประหลาดเหลือเกิน

“เอา ยังไงดีวะ” ลุงหนึ่งลั้งเล ครั้นจะกระโจนลงจับเอาตรงนี้ มีหวังได้จมน้ำตายกันพอดี

เหตุเพราะน้ำในวังลวงนั้นลึกกว่าแปดเมตร ขึ้นสู่มีสี่สู่มีห้ากระโดด มีหวังได้ตายเป็นผีเฝ้าวังน้ำเป็นแน่แท้เชียว แต่ครั้นจะพายเรือผ่านก็หนัก

เสียดายปลาทั้งฝูงอย่างบอกไม่ถูก ทว่ายังไม่ทันที่ฝูงหนึ่งจะได้ตัดสินใจทำอะไร ไฟฉายเจ้ากรรมก็ดับมาดับลงเสียอย่างนั้น แกร็บยกมือขึ้นตบหน้าปัดไฟฉายอย่างแรง แสงไฟกะพริบถี่ๆ ก่อนจะดับลงอีกครั้ง ชายเจ้าของเรือได้แต่ถอนหายใจ สิ่งนี้ตอกย้ำได้อย่างชัดเจนว่าวันนี้คงไม่ใช่วันของแกจริงๆ

ทันใดนั้นเองอยู่ๆ ฝูงปลาเหล่านั้นก็แตกฝูงออกไปคนละทิศละทาง ปลาตัวใหญ่นับสิบลำ ตัวกระโจนขึ้นเหนือผิวน้ำพร้อมๆ กัน เสียงตุ้มตามดังก้องไปทั่วทั้งบริเวณ ดูราวกับว่าพวกมันกำลังหนีตายจากบางสิ่งบางอย่าง เรือเล็กของฝูงหนึ่งโยกไหวโคลงเคลง สองมือแกจำเป็นต้องกำกราบเรือเอาไว้เพื่อประคองตัว

“อะไรระนะ!” แกสบถเสียงดัง กระทั่งทุกอย่างกลับเข้าสู่สภาวะปกติ ฝูงหนึ่งกวาดตามองรอบกาย ทุกอย่างดูเป็นปกติดี พงหญ้าบริเวณชายฝั่ง ทั้งชายชวายังคงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ทุกสิ่งรอบลำเรือยังคงเงียบกริบ... เงียบเสียจนเกินคำว่าปกติไปแล้ว

หัวใจดวงเล็กของฝูงหนึ่งเต้นแรงขึ้นอย่างบอกไม่ถูก รู้สึกราวกับหนังหน้ากลองที่กำลังถูกตีด้วยไม้ตีกลองขนาดใหญ่สั่นสะท้านไปทั่วตัว ความเย็นเยียบเข้าเกาะกุมไปทั่วทั้งลำเรือ มือหยาบกร้านลื่น ทว่าเหงื่อเม็ดโตกลับผุดออกมาตามผิว ไหลซึมเสียนจนทำเอาผ้าขาวม้าที่คลุมกายอยู่เปียกชุ่มโชก แกร็บยกมือขึ้นตบหน้าปัดไฟฉายกลางหน้าผากอีกครั้ง ครานี้ดูเหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะเข้าข้าง แสงไฟสีส้มสลัวสาดส่องออกไปเบื้องหน้า ทว่าสิ่งที่ปรากฏต่อสายตาทำเอาแทบเป็นไข้

ภาพแผ่นหลังของสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่กำลังแหวกว่ายอยู่ใต้ลำเรือ แสงไฟจากไฟฉายฉาบลงบนผนังหนังซึ่งเต็มไปด้วยเกล็ดหนาตรงสีเหลี่ยม บางจุดปูดนูนขึ้นราวกับมีเขาหรือกระดูกงอกขึ้นมาได้เกล็ด เพียงเท่านี้ ฝูงหนึ่งก็รับรู้ได้ในทันทีว่าสิ่งมีชีวิตตัวนี้คือจระเข้ไม่ผิด เพียงแต่จระเข้บ้าอะไรจะตัวใหญ่ถึงขนาดนี้ ขนาดที่ว่าเพียงแค่ส่วนหัวของมันก็แทบจะ

ยาวกว่าลำเรือของแกอยู่แล้ว ไม่ต้องพูดถึงลำตัวและส่วนหางซึ่งก็คงยาวไปถึงไหนต่อไหน ลุงหนึ่งที่มองดูอยู่ได้แต่นั่งตัวแข็งทื่อ แกกัลวจนแทบฉีราด สองขาซึ่งเป็นอวัยวะที่ไม่เคยโกหกสั่นพับเป็นเจ้าเข้า ฟันทั้งปากขบกันแน่นเพื่อข่มความกลัว กระนั้นปากที่ลั่นสะท้านกลับทำเอาฟันซี่โตกระทบกันก็ๆ

“ตะ...ตัวบ๊ออะไรวะนั่น...” ลุงหนึ่งสบถกับตัวเอง ในขณะที่ร่างมหิมา กำลังเคลื่อนผ่านใต้ลำเรือแกไปอย่างเงียบเชียบ รวากับว่ามันไม่ได้สนใจถึงการมีอยู่ของแกเลยแม้แต่สักน้อย

ลุงหนึ่งรีบเก็บพายขึ้นไว้บนเรืออย่างเงียบเชียบที่สุด หวาดกลัวว่าเจ้าจระเข้ยักษ์จะรู้ตัวและคว้าเรือแกไปเสียก่อนที่จะถึงบ้าน แสงไฟฉายยังคงสาดส่องแผ่นหลังของมันให้มองเห็นสันเกล็ดขนาดใหญ่ที่ตั้งคู่เรียงกันไปจนเกือบสุดปลายหาง ทว่าจนแล้วจนรอดก็ไม่มีที่ท่าว่าแกจะมองเห็นปลายหางของมัน กระทั่งส่วนปลายหัวของมันโผล่ขึ้นเหนือผิวน้ำบริเวณริมตลิ่งฝั่งทิศตะวันตก ปลายหางที่เคยโบกไปมารวกับหางเสือจมลงกับน้ำลึกอย่างช้าๆ เสียงหายใจของมันดังขึ้นราวกับเสียงอสุรกายคำรน กึกก้องไปทั่วทั้งวังน้ำใหญ่ ลุงหนึ่งได้แต่ตะลึงงัน ก่อนสิ่งที่เห็นจะทำเอาแกแทบเสียสติ

อยู่ๆ ร่างมหิมาของเจ้าจระเข้ยักษ์พลันกลับกลายเป็นร่างมนุษย์ชายคนหนึ่ง ชายผู้มีร่างกายสูงใหญ่ราวกับยักษ์ ส่วนสูงที่กะเกณฑ์ด้วยสายตาคงสูงอยู่ราวๆ สองเมตรเศษ แผ่นหลังที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อแข็งแกร่ง เรือนผมยาวสีดอกเลาเปียกชุ่มทาบอยู่กับแผ่นหลังกว้าง ร่องรอยของเกล็ดหนาคล้ายดั่งผิวหนังของจระเข้ค่อยๆ ถูกแทนที่ด้วยผิวหนังเช่นมนุษย์

“อ้ากกกก!”

วินาทีนี้ไม่มีใครสามารถหยุดความหวาดกลัวของลุงหนึ่งได้อีกแล้ว แกแผดเสียงร้องอย่างตลกใจ สองมือพลันคว้าพายเร่งจ้ำไปราวกับกำลังหนีตายจากสัตว์ประหลาด ทว่าการพายอย่างไร้สติกลับทำเอาเรือเล็ก

โคลงเคลงไปมา ลำเรือหมุนวนราวกับติดกับดัก ก่อนจะควบคุมเรือเอาไว้
ไม่อยู่ ร่างของชายหาปลาหล่นตุ้มลงในน้ำ แม้จะพยายามว่ายน้ำเอาตัวรอด
ทว่าน้ำในวังน้ำนั้นเย็นเฉียบ ตะคริวจึงจับขาข้างหนึ่ง ความเจ็บปวดมหาศาล
ทำให้ไม่สามารถตีตัวขึ้นมาเหนือผิวน้ำได้ตั้งใจหวัง ร่างของชายผู้ห่างสาร
จึงจมลงสู่ความมืดมิด

ความมืดมิดตอนธการของวังน้ำลวง...

ลวจ

ความหนาวเย็นจากยอดดอยสูงแผ่เข้าปกคลุมไปทั่วทุกหัวระแหง ทุกพื้นที่นั้นเงียบกริบร้างผู้คน นกน้อยต่างพากันคุดคู้ยู่ภายในรังอุ่น ไม่เว้นแม้แต่หมาแมว เจ้าของบางคนจึงเสาะแสวงหาที่นอนอุ่นๆ หรือแม้กระทั่ง เสื้อผ้าสำหรับสัตว์เลี้ยงมาสวมใส่ให้พวกมัน สำหรับบ้านไหนที่หาไม่ได้ก็ต้องพึ่งพาเสื้อผ้าเก่าๆ ของเจ้าของ จับสวมเสื้ออย่างคนและรัดรวบด้วยหนังยางจนเข้ารูปสักหน่อยก็เป็นอันใช้ได้ บ้างก็ก่อกองไฟเอาไว้ด้านนอก อย่างน้อยคงพอจะขับไล่ความหนาวเย็นไปได้บ้าง ส่วนเจ้าของนั้นนอนซุกกายอยู่ภายใต้ผ้าวมอุ่น ทั้งสวมเสื้อนอนกันหนาว และห่มผ้าห่มพืนหนา

ท่ามกลางอากาศหนาวภายในคำคืนอันดีกส้งัด เสียงหนึ่งยังคงดังขึ้นมาจากห้องน้ำเล็กภายในบ้านไม้หลังเก่า แม้เวลานี้จะเป็นเวลาตีคืนเที่ยงคืนแล้วก็ตาม สายน้ำเย็นซึ่งถูกตักขึ้นมาจากถังน้ำสี่ดำใบเก่าสาดโครมลงกับเรือนกายขาวของหญิงสาวนามลำดวนคนเดิม หญิงสาวผู้ตรากตรำทำงานตั้งแต่เข้ายันค่ำ เธอตักน้ำเย็นเฉียบขึ้นล้างใบหน้าและชำระล้างฟองสบู่ออกจากเรือนกาย ปทุมถันขาวนวลของเธอขยับไหวไปตามการขยับตัว ส่วน

ปลายสีชมพูหวานแข็งขึ้นเป็นไตสวยเหตุเพราะอุณหภูมิของน้ำนั้นเย็นเฉียบราวกับน้ำแข็ง

“หนาวๆ” สาวเจ้าพร่ำบ่นอยู่แต่คำเดิมๆ แต่จะอย่างไรก็ได้เล่าก็ในเมื่อบ้านเธอไม่มีเครื่องทำน้ำอุ่น ครั้นจะให้ต้มน้ำอาบกลางดึกก็คงเสียเวลานานไปอีกกว่าหลายนาทิจึงเลือกใช้วิธีอาบน้ำอุ่นให้แล้วเสร็จไปแค่เช็ดตัว สวมเสื้อผ้า และพุ่งตัวเข้าใต้ผ้าห่มก่อนจะหนาวตายเท่านั้นก็พอ

ริมฝีปากอิมของหญิงสาวลั่น เธอคว้าเอาผ้าขนหนูผืนเล็กเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้พอหมาด ก่อนจะหยิบผ้าถุงสีเลือดหมูมาห่มห่ม เห็นชายไว้กับอกอิมและห่มคลุมบ้างด้วยผ้าขนหนูผืนเดิม พลังถอดหมวกอาบน้ำและแขนมันเอาไว้กับตะขอตะปู มือเรียวจัดแจงทรงผมไม่ให้ยุ่งเหยิง พลันเปิดประตูและก้าวเดินออกไป หยดน้ำหยดเล็กๆ ยังคงเกาะกุ่มอยู่กับผิวกายขาวของลำตวน บางส่วนซึมลงผ้าถุงสีเข้ม ทำให้ผ้าชุ่มแนบเข้ากับเนื้อสาว เผยสัดส่วนโค้งเว้าอันแสนรัญจวนใจ

“แหม หลานลุงยิ่งโตยิ่งสวยวันสวยคืนเลยนะ”

ตอนนั้นเองที่เสียงของใครคนหนึ่งดังแทรกขึ้นท่ามกลางความเงียบสัจด์ มันทำให้ลำตวนถึงกับสะดุ้งเฮือก ร่างบางถอยกรูดเข้าหาผนังสองมือกระชับกุ่มผ้าขนหนูให้ปิดคลุมอกอิม ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนจ้องเขม็งไปยังเจ้าของเสียงซึ่งยืนอยู่ห่างจากเธอเพียงไม่กี่ก้าวเท่านั้น

ชายในชุดเสื้อเชิ้ตลายตารางหมากรุกสีเทาแกมฟ้า สวมคู่กันกับกางเกงขาวสีเทากำลังยื่นส่งสายตากะลิมกะเหลี่ยมายังเธอ ตะโถมด้วยสายตาอันน่าสะอิดสะเอียน ไล่ละเลียดมองไปตามซอกคอขาว สำรวจเรือนผมยาวสลวยซึ่งเกล้ามวยสูงไว้กลางศีรษะ ไรผมเส้นเล็กบริเวณท้ายทอยเปียกชุ่มไปด้วยหยดน้ำใส

เท้าเรียวในรองเท้าแตะยังคงขยับถอยห่าง

“ลุงเรื่อง! กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่” ลำตวนเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง เธอแสวงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ถึงสายตาและคำพูดของอีกฝ่าย หมายถึง

เพียงเดินผ่านแก็ปเพื่อกลับเข้าห้องนอน ทว่าชายคนนั้นกลับมีท่าที่ไม่ยินยอม เขาถอดหมวกเก็บสีน้ำเงินที่สวมใส่อยู่ออกอย่างใจเย็น วางมันเอาไว้บนหลังตู้เย็นเครื่องแก็ปใกล้ตัว

นายเรื่องไกร หรือ ลุงเรื่อง ที่ลำตวนกำลังเผชิญหน้าอยู่ในตอนนี้ คือสามีใหม่ของเธอ แต่เดิมนั้นแก็ปเป็นคนต่างจังหวัด มีอาชีพเป็นคนขับรถบรรทุก ก่อนจะมาพบรักกับแม่สายพิณที่กำลังตรอมใจเพราะการจากไปของสามี ทั้งสองคบหาดูใจกันเพียงไม่นาน เมื่อได้เสียกันแล้วก็ตกลงปลงใจจะแต่งงานกันภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งปี ทั้งๆ ที่ในตอนนั้นลำตวนเพิ่งอายุเพียง ๔ ขวบอยู่เลย ไม่นานหลังจากนั้นแม่สายพิณก็ตั้งท้อง และให้กำเนิดลูกสาวอีกคนนามว่านกยูง

สำหรับลำตวนแล้ว เธอรู้ดีว่าแม่สายพิณรักลูกสาวคนนี้เสียยิ่งกว่าสิ่งใด เพียงแต่หลังจากนั้นด้วยหน้าที่การงานของลุงเรื่องไกร จึงทำให้แก็ปต้องเที่ยวไปเที่ยวมาต่างจังหวัดอยู่บ่อยครั้ง จะได้กลับมาอยู่ด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตาพ่อแม่ลูกก็เพียงเดือนละครึ่งหรือสองครึ่งเท่านั้น และด้วยนิสัยมักมากในกามของลุงเรื่องไกร ทำให้ทุกครั้งที่แก็ปกลับมาถึง สิ่งแรกที่แก็ปจะทำคือการปลดปล่อยอารมณ์ ตัดหน้า ราคะกับเมียสาว กระทำกัณฑ์จนหน้าใจ โดยปล่อยให้ลำตวนเป็นคนดูแลนกยูงอยู่เพียงลำพัง

“หน้าอกหน้าใจดูจะเกินแม่ของหนูไปเยอะแล้วนะ ดูกันหนูสิลำตวน” นายเรื่องไกรยังคงเกาะเกาะเธอไม่เลิก มือข้างหนึ่งยกขึ้นปาดเช็ดน้ำลายที่ไหลซึมออกมาจากมุมปาก สายตาอันน่าขยะแขยงยังคงจ้องมองดูสะโพกกลมกลิ้งผึ่งผายของลำตวน โลมเลียมร่างกายของเธอด้วยดวงตาแดงก่ำ

ลำตวนได้แต่ยิ้มเฉือนๆ ไม่อยากต่อล้อต่อเถียงกับคนอย่างแก็ป ยิ่งโดยเฉพาะในตอนที่ลุงเรื่องไกรเมาได้ที่ หญิงสาวทำได้เพียงร้องเอาชายผ้าถุงของเธอลงอย่างใจเย็น สองขาเรียวก้าวกลับไปไปยังประตูหลังห้องครัวที่ตั้งอยู่ที่ใต้บันได วินาทีนี้เองที่ลำตวนเห็นแล้วว่าลุงเรื่องไกรกำลังก้าวตามเธอมา หญิงสาวจึงเลือกที่จะหันกลับไปมองเพื่อเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย

“แม่! ลุงเรื่องกลับมาแล้ว!” เธอตะโกนบอกคนเป็นแม่ซึ่งนอนอยู่ในห้องนอนใหญ่ชั้นสอง ห้องที่ติดกับบันไดด้านหลังห้องครัวนี้เพื่อดิบพอดี

“อ้าว! กลับมาเมื่อไหร่” แม่สายพิณตะโกนถามกลับมาอย่างแปลกใจ ก่อนจะตามมาด้วยเสียงเอี้ยดอ้าดของบานประตูไม้เก่าด้านบน

“เพิ่งกลับมาถึงหมาดๆ นี่แหละ” ลุงเรื่องไกรเห็นท่าไม่ดีจึงตะโกนตอบเสียงแก่ พลังขยับออกห่างจากลำตวน มุ่งหน้าไปยังตีนกระโถ สบโอกาสให้ลำตวนรีบหลบเข้าห้องนอนของเธอ เสียงปิดล็อกกลอนประตูดังขึ้นในทันที สองขาปรี๋เข้าสำรวจประตูหน้าอีกบานเพื่อตรวจดูความเรียบร้อย

หัวใจดวงน้อยภายใต้แผ่นอกอิมเด่นแรงถี่รัว ก็ครั้งก็คราแล้วที่เธอต้องทนต่อการถูกแหะโลมจากสามีใหม่ของแม่สายพิณ ลำตวนยังจำได้ดีเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่รุนแรงของลุงเรื่องไกร ตั้งแต่ครั้งแรกที่ชายคนนั้นก้าวเข้ามาในบ้านของเธอ หลายครั้งหลายคราที่ลำตวนต้องนอนทนฟังเสียงครางของแม่ที่กำลังมีอะไรกับพ่อเลี้ยงบนห้องนอน แรกเริ่มเดิมทีเธอเข้าใจว่าแม่กำลังถูกพ่อเลี้ยงทำร้ายร่างกาย แต่เมื่อเธอโตขึ้น...ลำตวนจึงเริ่มเข้าใจความเป็นจริงที่เกิด

เมื่อลำตวนเริ่มโตเป็นสาว ความเปลี่ยนแปลงของร่างกายทำให้ปุ๋และยาเริ่มกังวล นั่นเพราะร่างกายของลำตวนโตเป็นสาวไวกว่าเด็กผู้หญิงวัยเดียวกัน หน้าอกหน้าใจของเธอขยายใหญ่ขึ้นเป็นคัพซีตั้งแต่ยังอายุไม่ถึงสิบห้า สะโพกกลมกลิ้งผิ้วผายราวกับลูกพีช เอวคอดเล็กและสองขาเรียวยาวจึงทำให้หญิงสาวเป็นที่หมายปองของผู้ชายหลายๆ คนในหมู่บ้านแม่หลวง นั่นรวมไปถึงลุงเรื่องไกรพ่อเลี้ยงของเธอด้วยอีกคน

ย่าจึงบังคับให้ลำตวนย้ายมาอยู่ที่บ้านของแกซึ่งตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามกัน ทว่าลำตวนกลับไม่สามารถทำตามที่ย่าต้องการได้ทั้งหมด เหตุเพราะเธอจำเป็นต้องช่วยงานซักรีดของแม่ ที่สำคัญในช่วงเวลาที่ลุงเรื่องไกรไม่อยู่ แม่ก็ต้องอยู่บ้านคนเดียว ลำตวนจึงเจรจาขอไปนอนบ้านย่าเฉพาะในช่วงที่ลุงเรื่องกลับมาเท่านั้น ส่วนในวันปกติเธอจะพักอยู่กับแม่ที่บ้าน

“ทำไม่อยู่ๆ ถึงกลับมา...” ลำดวนสบถกับตัวเองเบาๆ เพราะในยามปกติแล้วลุงเรื่องจะกลับมาถึงบ้านในช่วงกลางวัน โดยมักโทร. มาแจ้งข่าวกับแม่ก่อนเสมอ เมื่อลำดวนทราบข่าวจึงพอมีเวลาให้เก็บข้าวของ เตรียมตัวไปนอนบ้านปู่กับย่าในตอนเย็น ทว่าวันนี้แกเลือกที่จะกลับมาเสียๆ รวากับว่ากำลังมีแผนอะไรบางอย่างอยู่

หญิงสาวยืนถอนหายใจอยู่อย่างโล่งอก โชคดีเหลือเกินที่วันนี้มีเสื้อผ้าส่งซ่อมหลายสิบผืน แม่ที่เพิ่งเสร็จงานจึงเพิ่งเดินขึ้นไปพักผ่อนได้หมาดๆ ไม่อยากนึกเลยว่าหากแม่เธอนอนหลับไปแล้วจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง หญิงสาวในชุดผ้าถุงกระโจมอกยืนฟังเสียงพูดคุยของคนบนชั้นสองเพียงครู่ ก่อนจะไต่ย็นเสียงลุงเรื่องเริ่มบรรเลงเพลงสวาทกับแม่ หญิงสาวทำได้เพียงแค่ส่ายหน้าอย่างเหนื่อยใจ เธอก้าวไปยังตู้เสื้อผ้า เปิดลิ้นชักเพื่อหยิบเอาชุดชั้นในตัวใหม่ออกมาสวม ทว่าตอนนี้เองที่ดวงตากลมเหลือบมองไปเห็นอะไรบางอย่างในตะกร้าผ้าเก่าของเธอ ร่องรอยของเหลวขาวขุ่นซึ่งเปรอะอยู่กับกางเกงในใช้แล้วของเธอ

“ไอ้แกตั่นหากลับ...” หญิงสาวกัดฟันกรอด เธอรับรู้ได้ทันทีว่าลุงเรื่องทำอะไรรักับชุดชั้นในใช้แล้วของเธอบ้าง กลิ่นเหม็นอันน่าสะอิดสะเอียนของชายคนนั้นโชยขึ้นมาจากตะกร้าผ้า ลำดวนจึงตัดสินใจใช้มือหยิบชั้นในตัวนั้นโยนลงถังขยะ ตั้งใจเอาไว้แล้วว่าจะไม่นำกลับมาสวมใส่อีก ไม่ใช่เพราะกลัวความสกปรก แต่เป็นเพราะขยะแขยง

ความฉุนเฉียวทำเอาใบหน้าแกแดงก่ำ สองมือกำแน่นราวกับต้องการทุบบางสิ่งให้แหลกลาญคามือ รู้สึกโกรธขึ้นมาทุกครั้งที่ถูกสามีใหม่ของเธอกระทำหยาบซ้ำกับข้าวของของตัวเอง ทว่าลำดวนกลับทำอะไรไม่ได้ นั่นเพราะแม่ทั้งรักทั้งหลงสามีคนใหม่เสียยิ่งกว่าอะไรดี ชู้ก็เป็นชู้ ที่ไม่เป็นไป ไม่มีครั้งใดเลยที่แม่จะขัดใจลุงเรื่อง แกยอมเป็นเบี้ยล่างให้ชายตั่นหากลับคนนี้เป็นเครื่องระบายความใคร่ในกามของมันอยู่ตลอดเวลา

ลำดวนขบริมฝีปากล่าง นึกโกรธที่ต้องมาตกอยู่ในสถานการณ์อัน

น่ากระอักกระอ่วน เธอบอกเรื่องนี้แก่ใครไม่ได้แม้แต่แม่สายพิณ หลายครั้งที่ลำตวนถูกต่อว่ากลับมา และถูกกล่าวหาว่าให้ทำลุงเรื่องใคร หลายครั้งที่เธอต้องทะเลาะกับแม่ตัวเองเพราะพยายามบอกถึงเรื่องราวที่ลุงเรื่องใครกระทำต่อเธอ

“อ๊ะ! พี่เรื่อง พะ...พอแล้ว ฉัน...”

สายลมเจ้ากรรมทำหน้าที่ของมันได้อย่างดีเยี่ยมเหลือเกิน ดีถึงขั้นพาเสียงครางกระเส้าของแม่สายพิณดังลงมาจนถึงชั้นล่าง ผ่านพื้นไม้ ผ่านฝ้าบางๆ เหนือเตียงนอนของลำตวน ตรงเข้าสู่สตของเธอ

“แม่นะแม่...” ลูกสาวคนนี้ได้แต่ถอนหายใจ เธอหิบบซุดชั้นในตัวใหม่ออกมาสวม และเลือกเสื้อยืดตัวหลวมโพรกอออกมาสวมคู่กันกับกางเกงวอร์มออกกำลังกายสีดำเก่าๆ ลำตวนเดินตรวจตราดูกลอนประตูทั้งหน้าห้องและหลังห้องอีกครั้งหนึ่ง ก่อนจะเดินขึ้นเตียงนอนและซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่ม นอนคลุมโปงปิดหูตัวเองเพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงกิจกรรมที่เกิดขึ้นจากชั้นบน

ไม่รู้เลยว่าเธอจะหลับลงเมื่อใด ไม่รู้เลยจริงๆ...

เสียงไก่ชนในลุ่มเก่าโง้งคอขึ้นตั้งแต่ช่วงประมาณตีสองเศษๆ ปลุกชายชราหนุ่มผ้าขาวม้าผืนเดียวให้ตื่นขึ้นจากความฝันอันน่าประหลาดประหลาดขึ้นจากแคร่ไม้ไผ่หน้าเรือนนอน พลันเหลียวซ้ายแลขวาไปมาราวกับกำลังหวาดกลัวต่ออะไรบางอย่าง แล้วจึงมองเห็นกายใหญ่ เจ้าของเรือนผมยวหยักศกสีดอกเส้าซึ่งนั่งอยู่ไม่ไกลไม่ไกลกันหน้ากองไฟกองเล็กที่ก่อขึ้นกับก้อนเส้า มือหนาคิบบูหรือขี้โยมวนโตเอาไว้ระหว่งนิ้วกลางกับนิ้วชี้ริมฝีปากเข้มสุดเอาควันสีขาวจากก้นบุหรีเข้าปอด ก่อนจะพ่นออกมาพร้อมกันทั้งทางปากและทางจมูก

“จะ! จะ จะ...จะ...เจ้าพ่อพญาหลวง!” ชายร่างเล็กกุกูลูกจอลงจากแคร่ไม้ไผ่ หล่นตู่บลงกับพื้น กระเสือกกระสนก้มลงหมอบกราบกับพื้นดิน

เย็นเฉียบ สองมือยังคงประนมไหว้สาปปลกๆ ด้วยเข้าใจว่าเขาคนนี่คือ พญา
หลวง เจ้าของศาลไม้เก่าแก่บริเวณวังน้ำลวงไม่ผิด เพราะแก็เห็นกับตาตัวเอง
ว่าชายคนนี่ก็ลายร่างจากจระเข้ตัวมหึมาลู่กายของมนุษย์ ทั้งขนาดร่างกาย
ที่ใหญ่โตเกินกว่ามนุษย์ธรรมดาจึงทำให้ลุงหนึ่งเชื่อในข้อสันนิษฐานของ
ตัวเองอย่างสุดลิ่มทิ่มประตู

“ยะ...ยกโทษให้ผมด้วย! อย่าทำอะไรผมเลย! ผมแค่ออกไปหาปลา
เลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ไม่ได้ตั้งใจจะไปจับปลาเจ้าพ่อจริงๆ” ลุงหนึ่งรีบแก้ตัว
เสียงลั่นกล้วดั่งพร้อมทั้งร่างกายลั่นเทา แพบสร้างเมฆาทันที เหงื่ออาฟ
ผุดขึ้นบนใบหน้าเหยเก ทั้งๆ ที่อุณหภูมิกายนอกนั้นต่ำเสียนจนแทบทำเอา
น้ำค้างกลายเป็นน้ำแข็ง ผัวขาม้าผืนเดียวที่เคยคลุมกายบัดนี้ถูกกุมเอาไว้
บริเวณเป้ากางเกง

“มันไม่ใช่ของกู” ชายร่างใหญ่เอ่ยตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย ระหว่าง
ที่มือหนารุนฟันไม้มะขามสุ่มไฟให้ร้อนระอุ ท่อนไม้ใหญ่ซึ่งถูกสุ่มเอาไว้ใน
แฉวนอนทำให้ความร้อนสามารถแผ่ออกมาได้มากกว่ากองไฟแบบอื่นๆ
รัศมีรอบกองไฟจึงอบอุ่นราวกับผืนดินต้องแสงแดด แม้สายลมเย็นเฉียบ
จะโชยเข้าบาดผิวอยู่เป็นระยะๆ ก็ตาม

“มะ...ไม่ใช่? ไม่ใช่ก็ไม่ใช่ ะ...หรือ...หรือเจ้าพ่ออยากได้ศาลใหม่
ก็เลยปรากฏตัวให้ผมเห็น หรือมีใครไปลบหลู่เจ้าพ่อหรือเปล่า บอกไอ้หนึ่ง
คนนี่มาได้เลย ไอ้หนึ่งจะไปจัดการมันเอง” ลุงหนึ่งร้องถามด้วยเสียงลั่น
ท่าทางลุกลี้ลั่นลานราวกับคนปอดลอย

วินาทีนั้นเอง คิ้วดกหนาสีตอกเลาของชายตรงหน้าขมวดเข้าหากัน
แน่น เขาคงรู้สึกจบนสนเท่ห์กับการกระทำของอีกฝ่าย เสียงเปลวไฟแตก
ดังเปรี๊ยะปะระเคล้าไปกับเสียงนกเค้าแมวซึ่งร้องดังมาจากฝั่งของป่าช้า ไม่มี
ใครพูดอะไรต่อ ลุงหนึ่งยังคงรอฟังคำตอบจากอีกฝ่าย เพียงแต่กายใหญ่
กลับไม่ยอมเปิดปาก ความเงียบงั้นจึงเข้าเกาะกุมทุกสิ่ง ภายใต้อำนาจอัน
หนาวเหน็บ หัวใจของลุงหนึ่งลั่นสะท้าน ทั้งหวาดกลัวตัวตนที่แท้จริงของ

อีกฝ่าย ทั้งหมดหวัดหวั่นต่อสิ่งที่กำลังจะเกิด

“กูไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น”

คำตอบของชายตรงหน้าทำเอาลุงหนึ่งงงเป็นไก่ตาแตก

“ละ...แล้วเจ้าพ่อจับผมมาทำไม” ลุงหนึ่งร้องถามด้วยเสียงอันดัง

“มึงแหกตาตุตึๆ นี่บ้านมึง ไม่ใช่ที่ของกู” ชายเจ้าของเรือนผมสีดอกเลาตอบกลับด้วยสีหน้าเบื่อน่าย ทำให้ชายร่างเล็กกวาดตามองไปรอบกาย แม้จะเป็นเวลาตึก แต่แสงสว่างจากกองไฟก็พอทำให้มองเห็นหลายๆ สิ่งได้ชัดเจนมากขึ้น แถพบว่าตัวเองนั่งอยู่หน้าแคร่ซึ่งตั้งอยู่หน้าเรือนไม้หลังเก่า น่าแปลกที่ทุกสิ่งดูคุ้นตาไปหมด

“อ้อ! นี่บ้านกูนี่หว่า!” ในที่สุดแกก็จำได้เสียที่ว่าสถานที่แห่งนี้คือบ้านของตัวเอง ชายร่างเล็กได้แต่หัวเราะแหยๆ อย่างลึมตัว พลังเกาหัวแกรกแก๊กอ ก่อนจะตระหนักได้ว่าแท้ที่จริงแล้วชายตรงหน้าเป็นคนช่วยชีวิตแกไว้ หากไม่มีเขา ป่านนี้แกคงได้ลงไปเป็นอาหารปลาอยู่ใต้วังลวงลึกแห่งนั้นเสียแล้ว

“ที่แท้เจ้าพ่อพญาหลวงก็ช่วยชีวิตผมไว้นี่เอง! ขอบคุณครับ ขอบคุณ!” ลุงหนึ่งปรี่เข้ากราบแทบเท้ากายาใหญ่ สองมือประนมไหว้สาพลางลูบลงกับหลังเท้าเปลือยเปล่าของชายอีกคน รู้สึกโล่งอกที่ชะตายังไม่ขาด ครั้นพอหวนคิดถึงตอนที่สองขาแกปวดแปลบด้วยอาการตะคริวจับ เพียงเท่านั้นแข่งขาก็อ่อนระทวยแล้ว

“เลิกเรียกกูว่าเจ้าพ่อเสียที อีกอย่างกูก็ไม่ใช่ลวง” ผู้มีพระคุณออกปากอย่างรำคาญใจ ไม่ชอบเอาเสียเลยที่ถูกเข้าใจผิด

“อ้าว! แล้วเจ้าพ่อ...เอ๊ย! แล้วท่านเป็นตัวอะไรละ” ลุงหนึ่งร้องถามอย่างสงสัย คำถามมากมายผุดขึ้นภายในหัว แกจ้องมองใบหน้าของอีกฝ่ายด้วยดวงตาแดงจ๋ออย่างคนเมา

กายาใหญ่เองถึงกับถอนหายใจ ก่อนจะอัดควินยาเส้นมวนโตเข้าปอด รู้สึกกระอักกระอ่วนเช่นกันที่ต้องบอกความจริง แต่จะโทษเจ้ามนุษย์คนไหน

เพียงฝ่ายเดียวก็คงไม่ถูก หากเขาไม่ทะเล่อทะล่าเผยตัวให้มันเห็นเสียจน
ทำเอาชายขี้เมาตกน้ำตกท่า เขาก็คงไม่ต้องตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้

“กูเป็นมกร (มะ-กอน)”

คำตอบของเขาทำเอาลุงหนึ่งนั่งงันไปราวกับก้อนหิน ริมฝีปากแตก
ระแหงของชายร่างเล็กอัปปากหวอ

ทันทีที่ได้ยินคำตอบจากเขา ภายในหัวก็พลันว่างเปล่าและชาวโพลน
ไปหมด